

Γαττοκέφαλο, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: Πρόσεχε τὰ κλωσσο-
πύλλα, γιὰτ' εἶδα 'ς τὴ γοττότρουπα 'να καττουλοκέφαλο
Γαργαλ. Κατεβάζει τίς μπουκιές σὰ γαττουλοκέφαλα 'Ηλ.
'Οἱ ἄντρες μου εἶναι φαγάς· κατεβάζει τίς μπουκιές σὰν κα-
ττουλοκέφαλα (Ναύπλ.)

γαττουλοκλάρι τό, ἀμάρτ. καττουλοκλάρι Λεξ. Π.
Γαργαλ., 968 Π. Βλαστ. 463 Χελδρ.-Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ.
φ., 24 Δ. Καββάδ., Βοταν.-Φυτολ. Λεξ., 3973.

Ἐκ τῶν οὐς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ
καττορί.

γαττονουρά 2, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γαττουλοκούραδο τό, ἀμάρτ. καττουλοκούραδο Πε-
λοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ κου-
ράδι.

Γαττιά 1, ὁ ἰδ.

γαττουλομάνι τό, ἀμάρτ. καττουλομάνι Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς
παρχωγ. καταλ. -μάνι.

Γαττομάνι, ὁ ἰδ.: Εἶδα καττουλομάνι 'ν' πού 'ναι
μέσ' 'ς τὸ χωριό! 'εμῆτος εἶν' ὁ κόσμος μὲ τσί κάττες.

γαττουλομάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. καττουλομάτης Κάρπ.
Κρήτ. (Σητ. Σφακ. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κίτ. Μάν. κ.ά.)
καττουλομάτης Μύκ. Θηλ. καττουλομάτισσα Μύκ. Οὐδ.
καττουλομάτικο Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Πελοπν. (Γαργαλ. Κίτ.
Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γαττουλὸς καὶ τοῦ οὐς. μάτι.

Γαττομάτης, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: 'Εναι ρουῖσος καὶ καττου-
λομάτης Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τὸ παιδί του ἔναι καττουλο-
μάτικο Πελοπν. (Γαργαλ. Μάν.) || 'Ἀσμ.

Γιὰ μαῦρα μάτια χάνομαι, γιὰ γαλανὰ 'ποθαίνω,
γιὰ τὰ καττουλομάτικα 'ς τὸν "Ἄδη κατεβαίνω
Κρήτ. (Σητ.)

Πουλῶ τηνε τὴν ὁμορφη, τὴ γαιτανοφρουδοῦσα
τσαὶ τὴ γασουλομάτισσα τσαὶ τὴν ξαθομαλλοῦσα
Μύκ.

γαττουλοπαντρειά ἡ, ἀμάρτ. καττουλοπατρειά Πε-
λοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ
παντρειά.

1) Γαττουλόγαμος 1, ὁ ἰδ.: Πατρειά εἶναι καὶ 'φτού-
νη ἢ καττουλοπατρειά; **2) Γαττουλόγαμος 2**, ὁ ἰδ.:
Μωρ' τί καττουλοπατρεῖες μᾶς βρῆκανε φέτος;

γαττουλοπατιῶ ἀμάρτ. καττουλοπατιάου Πελοπν.
(Γαργαλ. Μανιάκ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ τοῦ
ρ. πατιῶ.

Ρέπω πρὸς ἀθεμίτους καὶ κρυφίους ἔρωτας (ἐπὶ γυναικῶν
γενικῶς ἢ καὶ ἐγγάμων ἀμφοτέρων τῶν φύλων) ἐνθ' ἄν.:
Αὕτὴ καττουλοπατιάει Γαργαλ.

γαττουλοπόδης ἐπίθ. ἀμάρτ. καττουλοπόδης ΔΚρήτ.
Οὐδ. καττουλοπόδι ΔΚρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ πόδι.
'Επὶ προβάτων, τὸ ἔχον εἰς τοὺς πόδας χρῶμα γαλῆς, λευ-

κὸν δηλ. μετὰ στιγμάτων ἢ ραβδώσεων κιτρινωτοῦ βαθέος
χρῶματος.

γαττουλοπουλάκι τό, ἀμάρτ. γαττουλοπ'λάκι Πε-
λοπν. ('Ηλ.) καττουλοπ'λάκι Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττουλόπουλο καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ.
-άκι.

Γαττόπουλο, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γαττουλόπουλο τό, Θράκ. ('Αδριανούπ.) γαττουλό-
π'λο Πελοπν. ('Ηλ.) καττουλόπ'λο Πελοπν. (Βερεστ. Γαρ-
γαλ.) κατσοόπουλε Τσακων. (Πραστ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλι, παρ' ὁ καὶ κατσούλι, καὶ τῆς
ὑποκορ. καταλ. -πουλο, δι' ἣν ἰδ. -πουλος. 'Ο τύπ. κα-
τσοόπουλε ἐκ τοῦ *καττουλόπουλε>*καττουόπουλε,
δι' ἐκκρουσιν τοῦ ἀτόνου -ου-. Πβ. γαττουλόγαμος.

Γαττόπουλο, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.: 'Εγέννησε κείνη ἡ μα-
ναστήρα ἡ κατσούλα κ' ἔκαμε πέδε καττουλόπ'λα Βερεστ.
|| 'Ἀσμ.

Νὰ φέρωμε λαδάκι καὶ σαμολαδάκι

ν' ἀλείφουμε τίς γάττες καὶ τὰ γαττουλόπουλα

(παιδικὸν) 'Αδριανούπ.

γαττουλοπροβιά ἡ, ἀμάρτ. καττουλοπροβιῆ ΔΚρήτ.
καττουλοπροβιά Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ προ-
βιά.

'Η δορὰ τῆς γαλῆς. Συνών. γάττια **2**, γαττοπροβιά,
γαττουλοτόμαρο.

γάττουλος ὁ, ἀμάρτ. κάττουλος 'Αθῆν. (παλαιότ.)
κάττουλε Τσακων. (Πραστ. Χαβουτσ.) κατσοῦλος Πελοπν.
('Αχαῖα)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, κατὰ
μετασχηματισμὸν καὶ κατ' ἔννοιαν μεγεθυντικὴν.

1) Γάτταρος, ὁ ἰδ. 'Αθῆν. (παλαιότ.) Τσακων. (Πραστ.):
Πετιέται ὁ ἄλλος κάττουλος, πού ἦτανε 'ς τὴν ἀσκάλα (ἐκ
παραμυθ.) 'Αθῆν. (παλαιότ.) "Ορα ἕνα κάττουλε π' ἔν'
παξιόν (κοίταξε ἕνα γάτταρο πού ἔρχεται) Πραστ. **β) Γάτ-**
τος 1, ὁ ἰδ. Τσακων. (Χαβουτσ.) **2) Μεταφ.**, ἄνθρωπος
πονηρὸς καὶ δόλιος Πελοπν. ('Αχαῖα): Φύγε, κατσοῦλο, ἀπὸ
μπροστά μου, γιὰτὶ κᾶτι λάκκο μοῦ σκάβεις. Πβ. γάττος **5**.
'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τύπ. Κατσοῦλος Πελοπν. (Κυνουρ.)

γαττουλὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. καττουλὸς Κάρπ. Κρήτ. Πε-
λοπν. (Κίτ. Μάν. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα. Διὰ τὸν
σχηματισμὸν, βλ. Γ.Χατζιδ., Λαογρ. 7 (1923), 91.

'Επὶ ὀφθαλμῶν, ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῶν ὀφθαλμῶν τῆς γα-
λῆς (κυανοῦν λίαν ἀνοικτὸν) ἐνθ' ἄν.: Μάθια καττουλά
σὰ δὲ βλάβο τ' ὄρανοῦ Κρήτ. 'Εχει μά'τα καττουλά Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) 'Εχει κᾶτι μάτια καττουλά Πελοπν. (Τριφυλ.)

γαττουλόσκατο τό, ἀμάρτ. καττουλόσκατο Πελοπν.
(Γαργαλ.) καττου'όσκατο Κρήτ. ('Αλίκαμπ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαττούλα, παρ' ὁ καὶ κατσούλα, καὶ
σκατό.

Γαττιά 1, ὁ ἰδ.: Οἱ παλιόγαττες! Μοῦ γιομίσανε τὸ
γῆπο καττουλόσκατα Γαργαλ.

γαττουλοτόμαρο τό, ἀμάρτ. καττουλοτόμαρο Πελοπν.
(Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τομάρι.

Γαττοπροβιά, ὁ ἰδ.

γατιουλότηριχα ἡ, ἀμάρτ. κατσουλότηριχα Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τρίχα.

Γατιότηριχα 1, ὁ ἰδ. : Γιομίσαμε κατσουλότηριχες.

γατιουλοῦ ἡ, ἀμάρτ. κατσουλοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δανακ.)

Κατὰ μετασχηματισμὸν ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, διὰ τῆς καταλ. -οῦ.

Γατιοῦ, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Τῇ γατιουλοῦ μου ὑρεῦγω Ἀπύρανθ. Ἡ κατσουλοῦ μὲ τὰ κατσουλάκια τῆς Δανακ.

* **γατιουλοφαγητός** ἐπίθ. κατσουλοφαγητὲ Τσακων. (Χαβουτσ.) κατσοφαγητὲ Τσακων. (Πραστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα καὶ κατσούα, καὶ τοῦ ἐπίθ. *φαγητός > φαγητέ, ὁ ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἄορ. ἐφαῖκα (=ἐφαγα). Πβ. H. Pernot, Dial. Tsakon., 249.

Γαττοφαγωμένος, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Κατσουλοφαγητὲ θά'τα φακώ, γιὰ τήνου 'ν' πονᾷ ἂ γλῶσσα τ' (γαττοφαγωμένο θὰ ἐφαγες, γι' αὐτὸ πονεῖ ἡ γλῶσσα σου) Χαβουτσ. Σὰν κατσοφαγητὲ ν' ἐμποίτθερε τὸν ἄντε (σὰν γαττοφαγωμένο τὸν ἐκαμες τὸν ἄρτον) Πραστ.

γατιουλοφαγωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. κατσουλοφαγωμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τῆς μετοχ. φαγωμένος, τοῦ ρ. τρώγω.

1) Γαττοφαγωμένος 1, ὁ ἰδ. : Μὴν τὸ φάης τὸ τυρί, πρέπει πὼς εἶναι κατσουλοφαγωμένο. 2) Γαττοφαγωμένος 2, ὁ ἰδ. : Κατσουλοφαγωμένο εἶν' ἀπόψε τὸ φεγγάρι.

γατιουλοφούρني τό, ἀμάρτ. κατσουλοφούρني Πελοπν. (Βερεστ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ φοῦρνος.

Εἶδος μικροῦ λάκκου σχηματιζομένου εἰς τὸ ἐμπρόσθιον καὶ ἰσόγειον μέρος τοῦ φούρνου τῆς οἰκογενείας, πρὸς ἐναπόθεσιν τῆς τέφρας τῶν διὰ τὴν πύρωσιν αὐτοῦ καιομένων κλάδων, ὅπου καταφεύγουν συχνὰ αἱ γαλαῖ, ἰδίᾳ κατὰ τὸν χειμῶνα, εἰς ἀναζήτησιν θερμότητος ἐνθ' ἄν. : Ὅπως τὰ κάμανε, θὰ δόνε χώση καμμιὰ μέρα 'ς τὸ κατσουλοφούρني τὸ βεθερό της Βερεστ. Συνών. σταχτοφούρني, φουρνόλακκος.

γατιουλοχώνω ἀμάρτ. κατσουλοχώνω Πελοπν. (Λεῦκτρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούλα, παρ' ὃ καὶ κατσούλα, καὶ τοῦ ρ. χώνω.

Σκάπτω καὶ καταχώνω τι κατὰ τὸν τρόπον τῶν γαλῶν, δηλ. ἐπιφανειακῶς καὶ ἀτελῶς: Τὸ κατσουλοχώνει τὸ στάρι.

γατιουνάρα ἡ ἀμάρτ. γατσουνάρα Κέρκ. (Αὐχινόν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούνι, παρ' ὃ καὶ γατσούνι, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα, δι' ἣν ἰδ. -αρος.

Εἶδος τοῦ ἰχθύος «σαλάχι», ἡ ἀλλάχου ράζα.

γατιούνι τό, ἀμάρτ. γατσούνι Λεξ. Δημητρ. γατσούν'

Θεσσ. (Ἀργιθ. Καρδίτσ. κ.ά.) Στερελλ. (Σιβίστ. Τριχων. κ.ά.) κατσούνι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιί, παρ' ὃ καὶ γατισί καὶ κατισί, καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦνι, δι' ἣν ἰδ. Γ.Χατζιδ., MNE 2, 307/8.

Τὸ γατιούλι, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. : Κρυνῶν' σὰ γατσούν' Θεσσ. (Ἀργιθ.) Ρίξε λιγά'ι γάλα 'ς τὸ κατσούνι Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

γατιούρα ἡ, ἀμάρτ. κατ-τούρα Ρόδ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάττα, παρ' ὃ καὶ κάτ-τα, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦρα.

Γατιάρα, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γάτιουρας ὁ, ἀμάρτ. κάτ-τούρας Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιούρα, παρ' ὃ καὶ κατ-τούρα, κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Γάτιταρος, ὁ ἰδ.

γατιοφαγωμένος ἐπίθ. πολλαχ. γαττοφαγωμένος Κεφαλλ. κ.ά. γαττοφαγωμένους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. καττοφαγωμένος Χίος κ.ά. καττοφαγωμένος Χίος κ.ά. κατσοφαγωμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κατ-τοφαγημένος Κύπρ. κακιοφαγημένος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γάττα ἢ γατιί, καὶ τῆς μετοχ. φαγωμένος, παρ' ὃ καὶ φαγημένος, τοῦ ρ. τρώγω. Πβ. Γ.Χατζιδ., MNE 2, 580/81.

1) Ὁ ὑπὸ τῆς γαλῆς ἐν μέρει φαγωθεὶς πολλαχ. : Τ' γαττοφαγωμέν' κόττα θὰ φᾶμι τώρα; Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν. κ.ά.) Μὴ δρῶς ἀπὸ 'φτὸ τὸ κριάς 'γιατ' εἶναι κατσοφαγωμένο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τὸ φωμί εἶναι κακιοφαγημένο, νὰ μὴ δώκης τοῦ παιδ'οῦ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Συνών. γατιουλοφαγωμένος 1. 2) Μεταφ., ὁ ἔχων ἐμφάνισιν οἰονεὶ μερικῶς καὶ ἀνωμάλως ὑπὸ γαλῶν φαγωθέντος πολλαχ. : Γαττοφαγωμένα μούτρα (δηλ. φέροντα πολλὰς ἀμυχὰς καὶ πληγὰς) Κεφαλλ. Πῶς ἐγιγι ἔτο' ἡ μύτη σ' ; Σὰ γαττοφαγωμέν' εἶγι Εὐβ. (Ἄκρ. Ψαχν. κ.ά.) Εἶχε φύγει ἀφ' τοῦ χωριό του κ' ἦταν τὸ φεγγάρι μισό. Τὸ βλέπει, τὸ λοιπό, γεμᾶτον καὶ λέει: «μάννα μου, ἕνας φέγγαρος! ὅχι σὰν τῆς Χιὸς τὸ καττοφαγωμένο!» (ἐκ παραμυθ.) Χίος

γατιόχορτο τό, Κέρκ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ χόρτο.

Γατιάκι 2, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν.

γατιοχώραφο τό, ἀμάρτ. γατσουχώραφον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γατιί, παρ' ὃ καὶ γατισί, καὶ χωράφι.

Ἀγρὸς μὲ ἔδαφος ἡκιστα ἀποδοτικόν, σχεδὸν ἄγονον.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ναύπακτ.

γατιοπαράκι τό, Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γατιόψαρο κατὰ τύπ. ὑποκοριστικόν.

Τὸ μικρὸν «γατιόψαρο», δι' ὃ ἰδ. γατιόψαρο 1.

γατιόψαρο τό, Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κεφαλλ. Ὁθων. Παξ. Πάρ. (Λεῦκ.) — Λεξ. Βλαστ. 430 Πρω. Δημητρ. γατιόψαρον Λέσβ. (Μανδαμᾶδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γάττα καὶ ψάρι.

1) Γάττος 2, ὁ ἰδ. Ἐρεικ. Ἡπ. (Πάργ.) Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Ὁθων. Παξ. — Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. : Τὸ γατιόψαρο εἶναι μικρὸς χαρχαρίας μὲ τέσσερες σειρὰς δόδια Παξ.

2) Κατὰ πληθ., οἱ ἐκ τῶν ἀλιευθέντων ἰχθύων θεωρούμενοι

